

Arrest

nr. 177 398 van 7 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE *loco* advocaat L. MEEUWISSEN en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger van Arabische origine te zijn. U bent een soenniet en werd geboren op 14 oktober 1990 in de Iraakse hoofdstad Bagdad, waar u ook opgroeide. In 2008 stuurde uw vader u uit veiligheidsoverwegingen echter naar Syrië. De toenmalige situatie in Bagdad was immers erg gespannen omwille van religieus geweld. In 2006 werd uw neef omwille van religieuze haat zelfs gemarteld en vermoord door het Mehdileger. Bovendien had u zelf reeds telefonische bedreigingen ontvangen van een zekere F.H., een oude klasgenoot die zich had aangesloten bij het Mehdileger en het op u gemunt had omwille van uw naam, O., en het feit dat u een soenniet bent. In Syrië kende u geen problemen, niettemin F. u er opbelde en bedreigde, maar omwille van de verslechterde algemene veiligheidssituatie in Syrië zag u zich in 2012 genoodzaakt naar Irak terug te keren. Omwille van de

problemen met F. kon u echter niet naar Bagdad terugkeren, daarom vestigde u zich in Fallujah en probeerde er een nieuw leven op te bouwen. U kende in Fallujah zelf geen problemen, maar na de inname van Fallujah door IS begin januari 2014 was het voor u onmogelijk er nog te blijven. U ontvluchtte Fallujah en reisde naar Arbil, waar u een maand lang verbleef alvorens u uw land verliet. U zag geen andere optie aangezien Bagdad voor u nog steeds niet veilig was vanwege uw problemen met F..

U verliet Irak uiteindelijk in februari 2014. Vanuit Arbil reisde u met de bus naar Turkije, waar u anderhalf jaar verbleef voor u naar België kwam. In Turkije kon u geen nieuw leven opbouwen aangezien u er niet in slaagde de taal onder de knie krijgen en er werk te vinden. Daarom kwam u in augustus 2015 naar België. U reisde via Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland en bereikte België uiteindelijk op 10 september 2015. Op 16 september 2015 vroeg u asiel bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een foto van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort, een kopie van uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw moeder, vader, zus en 3 broers, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een foto van de overlijdensakte van uw oom en neef, een kopie van een volmacht, een kopie van een attest van ontheemding en een kopie van een enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland hebt verlaten omdat u in Irak problemen kende met een vroegere klasgenoot, F.H. genaamd, die zich aangesloten had bij het Mehdileger. Hij kon u niet uitstaan vanwege uw naam, O., en het feit dat u een soenniet bent. Verder haalde u aan dat zowel uw oom als uw neef in Irak vermoord werd vanwege sektarisch geweld. Tot slot verwees u eveneens naar een andere oom, die hoofd is van uw clan, destijds deelnam aan de verkiezingen en in 2007 gearresteerd werd door de Amerikaanse troepen in Irak.

U slaagde er echter niet in de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst maakte u niet aannemelijk dat u vanaf juni 2012 tot de val van Fallujah in januari 2014 in Fallujah zou hebben verbleven. Ten eerste zijn uw verklaringen aangaande de inname van Fallujah door IS (Daesh/ISIS/ISIL) in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier CGVS beschikt. Zo verklaarde u dat u Fallujah zelf heeft verlaten op 1 januari 2014 (CGVS 2, p. 8, 9 en 16). Fallujah zou op dat moment reeds volledig onder controle van IS hebben gestaan, meer concreet al gedurende een week, aldus uw verklaringen (CGVS 2, p. 9, 10, 16). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat IS pas op 3/4 januari controle verwierf over Fallujah, met andere woorden pas na uw verklaarde vertrek uit Fallujah op 1 januari 2014. Toen u gewezen werd op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze informatie, repliceerde u dat u deze informatie wilde verbeteren aangezien u een ooggetuige was en herhaalde andermaal dat u op 1 januari 2014 vertrokken was uit Fallujah en Daesh op dat moment al een week de controle over Fallujah had (CGVS 2, p. 20). Deze verklaring volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verschoenen aangezien u slechts vasthoudt aan uw eigen versie van de feiten. Uw argumentatie als zou u een ooggetuige zijn geweest, biedt geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid blijft zodoende overeind. Ook op een ander punt waren uw verklaringen tegenstrijdig met bovengenoemde objectieve informatie. Zo stelde u tijdens uw tweede interview bij het CGVS dat aan de inname van Fallujah door IS protesten voorafgingen. Deze protesten verliepen vreedzaam tot een parlementslid, Achmed Al-Alwani, werd gearresteerd. Naar aanleiding van deze arrestatie nam de lokale bevolking de wapens op aangezien Al-Alwani een van de leiders van de protesten was en ontstond er een clash tussen de lokale bevolking en het leger. IS profiteerde van deze gevechten om Fallujah enkele dagen later in te nemen (CGVS 2, p. 8-9). U gaf echter aan dat IS Fallujah op 1 januari 2014 al ongeveer een week in handen had (CGVS 2, p. 8, 9, 16), wat zou betekenen dat de inname van Fallujah door IS ongeveer plaatsgreep op 24 of 25 december 2013, wat u uitdrukkelijk bevestigde (CGVS 2, p. 20). Erop gewezen dat de arrestatie van Al-Alwani volgens de beschikbare info pas plaatsvond op 28 december 2013 en op uw verklaring dat deze arrestatie voorafging aan de inname van Fallujah door IS, stelde u dat dit niet klopte en het op tv werd getoond. U herhaalde andermaal dat Fallujah op 1 januari 2014 reeds onder controle was van Daesh, in tegenstelling tot de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier CGVS beschikt (CGVS 2, p. 20). Terwijl de Protection Officer bijkomende informatie opzocht hieromtrent, nam u zelf uw gsm ter hand en stelde vervolgens dat de informatie waarover het CGVS beschikt en waarmee u kort daarvoor geconfronteerd werd correcter was dan uw eigen verklaringen (CGVS 2, p. 20). Hiermee bevestigde u dus de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid. In ditzelfde verband zij er ook op gewezen dat uw opeenvolgende verklaringen over de arrestatie van Al-Alwani niet consistent waren. Zo stelde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat de arrestatie van Al Alwani plaatsvond op 29 december 2013 (CGVS 1, p. 7). Toen u tijdens uw tweede interview bij het CGVS gevraagd werd wanneer deze arrestatie plaatsvond, gaf u aan dat Al Alwani gearresteerd werd in

november of december 2013 (CGVS 2, p. 8). Het is erg opmerkelijk dat uw tijdssituering van deze gebeurtenis tijdens uw tweede interview veel minder concreet was dan tijdens uw eerste interview. Te meer omdat u de datum 29 december 2013 tijdens uw eerste interview zelf spontaan aanhaalde als het moment waarop de strijd in Fallujah is begonnen omdat Achmed Al-Alwani die dag gearresteerd werd (CGVS 1, p. 7). Dat u tijdens uw tweede interview bij het CGVS zelfs niet meer met zekerheid kon zeggen in welke maand Al-Alwani gearresteerd werd, roept verdere twijfels op over uw verblijf in Fallujah in die periode. De reden voor uw vertrek was immers de inname van Fallujah door IS. Deze inname was pas mogelijk doordat het leger zich uit Fallujah teruggetrokken had na de strijd die ontstond tussen het leger en de burgerbevolking als gevolg van de arrestatie van Al-Alwani, zoals u ook zelf aangaf (CGVS 1, p. 7).

Verder is het opmerkelijk dat u aangaf dat er sinds het begin van de protesten in Fallujah begin 2013 geen incidenten zouden hebben plaatsgevonden in Fallujah behalve betogingen (CGVS 2, p. 10-11). Pas nadat IS de controle verwierf over Fallujah zouden er volgens u wel bombardementen zijn geweest (CGVS 2, p. 10-11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat in de loop van 2013 verschillende incidenten hebben plaatsgevonden in Fallujah. Zo begon het Iraakse leger in Fallujah op 25 januari 2013 te schieten op een betoging. Hierbij kwamen verschillende mensen om het leven en raakten tientallen mensen gewond. Het is opmerkelijk dat u niet op de hoogte bleek te zijn van dit incident, te meer omdat over dit incident ook bericht werd in de internationale pers (o.a. BBC, CNN, Al Jazeera en Al Arabiya). Toen u met dit incident geconfronteerd werd, ontkende u dat dit incident zou hebben plaatsgevonden (CGVS 2, p. 22). Deze verklaring overtuigt uiteraard niet en roept ernstige twijfels op over het door u verklaarde verblijf in Fallujah in de periode 2012-2014. U verklaarde namelijk van juni 2012 tot 1 januari 2014 in Fallujah te hebben gewoond. U was er officieel geregistreerd en niettemin u zich in Fallujah had gevestigd om te ontsnappen aan de door u verklaarde problemen in Bagdad, leidde u er een normaal leven (CGVS 1, p. 7). U werkte er en kende er zelf geen problemen. U had er ook toegang tot het internet en beschikte er over televisie (CGVS 2, p. 11). In deze omstandigheden is het niet aannemelijk dat u geen weet zou hebben van het voor vermelde incident op 25 januari 2013. Te meer omdat dit incident aanleiding gaf tot nieuwe protesten en er als gevolg van dit incident door president Al-Maliki een tijdelijk uitgaansverbod werd ingesteld in Fallujah (zie info toegevoegd aan administratief dossier). Dit roept dan ook ernstige twijfels op over uw vermeende verblijf in Fallujah in de periode juni 2012-1 januari 2014. In diezelfde periode vonden er in Fallujah ook andere veiligheidsincidenten plaats, waarover eveneens veelvuldig bericht werd in de media, zelfs in de internationale media. Zo kwam op 15 januari 2013 de soennitische advocaat Ifan Saadoun al-Issawi om het leven bij een zelfmoordaanslag in Fallujah, 2 dagen nadat de Iraakse minister van Financiën, Rafia al-Issawi, in Fallujah ontsnapt was aan een zelfmoordaanslag. Op 2 juli 2013 werd in Fallujah de Iraakse nationale bodybuildingkampioen vermoord en de burgemeester van Fallujah, Adnan al-Jalbawi, werd op 13 november 2013 in Fallujah doodgeschoten (zie info toegevoegd aan administratieve dossier). Gezien het feit dat u zelf in Fallujah woonde en werkte, u toegang had tot televisie en internet alsook gezien de ruchtbaarheid die aan al deze incidenten werd gegeven, is het niet aannemelijk dat u verklaarde dat er zich in 2013 geen veiligheidsincidenten hebben voorgedaan in Fallujah indien u in deze periode daadwerkelijk in Fallujah zou hebben verbleven. Deze vaststelling roept dan ook verdere twijfels op over uw vermeende verblijf in Fallujah in de periode juni 2012 - 1 januari 2014.

Tot slot kan hier eveneens gewezen worden op uw opmerkelijke verklaring dat u zich al 8 jaar buiten Irak zou bevinden (CGVS 2, p. 12).

Om al deze redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw vermeende verblijf in Fallujah in de periode juni 2012-1 januari 2014. Dit heeft ook implicaties voor de beoordeling van de door u ingeroepen vrees. Doordat u geen zicht geeft op uw reële verblijfssituatie en regio van herkomst voor uw vertrek uit Irak, maakt u het voor het Commissariaat-generaal immers onmogelijk te oordelen of er wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken

dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

U verklaarde dat de reden voor uw vertrek uit uw herkomstland Irak de problemen met een zekere F.H. waren. Jullie gingen destijds naar dezelfde lagere school, maar gingen daarna elk jullie eigen weg. In 2006 sloot F. zich echter aan bij het Medhileger en later begon hij u telefonisch met de dood te bedreigen. De door u aangereikte elementen aangaande uw problemen met F. volstaan echter niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te concluderen.

Vooreerst zijn uw verklaringen op verschillende punten louter speculatief. Zo verklaarde u dat uw familie geen problemen heeft gekend sinds u in 2012 naar Irak, Falluja, terugkeerde en zij naar Al Khadra verhuisde (CGVS 1, p. 25). Evenmin kende uw familie nog problemen, los van de algemene veiligheidssituatie, sinds uw vertrek uit Irak (CGVS 1, p. 9 en 25). Of uw familie voorheen ooit problemen zou hebben gekend omwille van u, weet u niet (CGVS 1, p. 23 – CGVS 2, p. 17). Maar u vermoedt dat uw vader mogelijk wel problemen heeft gekend met F. en/of het Mehdileger. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat u vermoedt dat uw vader destijds, tijdens uw verblijf in Syrië tussen 2008 en 2012, geld heeft betaald aan de mensen van F., die tot het mehdileger behoorden (CGVS 1, p. 22). U baseert dit vermoeden op 2 zaken. Enerzijds het feit dat uw vader u telkens verbood naar Bagdad terug te komen en hij steeds zelf naar u wilde toe komen om elkaar te ontmoeten (CGVS 1, p. 22). Anderzijds het feit dat uw vader tot 2012 zijn huis en kantoor kon behouden in Al Khazaliya en zo financieel kon instaan voor zowel u als de rest van jullie gezin (CGVS 1, p. 24 – CGVS 2, p. 16). Gevraagd of iemand u ooit verteld had dat uw vader geld had betaald of of dit slechts uw persoonlijke vermoeden was, bevestigde u dat het loutere speculatie van uwentwege is en stelde dat uw vader u hierover nooit heeft gesproken (CGVS 1, p. 24 – CGVS 2, p. 17). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS gaf u plots echter een andere reden, meer bepaald dat u van uw moeder had vernomen dat uw vader op een dag jullie huis verlaten had met 1 miljoen dinar en hij later zonder het geld naar huis terugkeerde. U veronderstelt dan ook dat dit geld bedoeld was om F. te betalen (CGVS 2, p. 17). Maar ook dit is slechts een louter vermoeden. Daarnaast stelde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat uw ouders en de rest van uw gezin in 2012 verhuisd waren van Al Khazaliya naar Al Khadra louter uit voorzorg. Op dat moment zouden zijn nog geen problemen hebben gekend, maar uw vader had schrik dat uw broers iets zou overkomen omdat ze ondertussen ouder geworden waren (CGVS 1, p. 10). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS opperde u dan weer dat u vermoedt dat uw vader in 2012 verhuisd is van Al Khazaliya naar Al Khadra omdat hij bedreigd werd. Uw neef langs vaderszijde die na uw vertrek uw taak in de zaak van uw vader heeft overgenomen, wist u te vertellen dat uw vader op een dag in 2012 een telefoontje kreeg dat zijn gezicht van kleur deed veranderen. Nog diezelfde dag bracht uw vader de rest van jullie gezin naar uw grootouders. Vervolgens huurde hij een huis in Al Khadra, liet hij zijn vrienden zijn meubilair naar Al Khadra verhuizen en keerde zelf niet meer naar Al Khazaliya terug (CGVS 2, p. 16). Deze verklaringen zijn echter dermate speculatief dat ze onvoldoende zijn om de door u ingeroepen vrees aannemelijk te maken.

In ditzelfde verband moet er ook op gewezen worden dat u weinig moeite heeft gedaan om u te informeren over de actuele situatie aangaande de door u ingeroepen problemen. U gaf wel aan dat F. u bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland nog steeds zou vermoorden omdat hij u haat vanwege uw naam. U kon deze verklaring echter niet hard maken. U stelde in dit verband dat uw vader u niet toelaat naar Irak terug te keren (CGVS 2, p. 18 -19). Waarom uw vader van oordeel is dat uw leven in Irak nog steeds in gevaar is, weet u niet. Uw vader vertelde u dit naar eigen zeggen niet (CGVS 2, p. 18-19). U heeft echter niet gepoogd hierover op andere manieren informatie in te winnen. Zo verklaarde u nog steeds contact te houden met uw beste vriend, M.O. (CGVS 1, p. 31), die u in het verleden meermaals heeft geholpen, zowel toen u nog in Irak was (CGVS1, p. 21-22), als toen u in Syrië verbleef (CGVS 1, p. 25). Hij is eveneens bevriend met F. en A. (CGVS 1, p. 22 en 32) en waarschuwde u telkens zij u wilden viseren (CGVS 1, p. 21-22). U liet echter na bij hem te informeren over de huidige stand van zaken aangaande uw problemen met F., naar eigen zeggen omdat u dit probleem wil vergeten en u het enkel met uw vader bespreekt (CGVS 1, p. 32-33). Erop gewezen dat M. u kan vertellen of u bij terugkeer nog iets te vrezen heeft vanwege F. (en A.)- mogelijk doen ze niet langer moeite om u nog te zoeken en te vermoorden-, repliceerde u dat u weg bent en daarmee de kous af is en er over u niet meer gepraat wordt (CGVS 1, p. 32). Dit antwoord geeft geen aannemelijke verklaring voor uw gebrek aan initiatief ter zake. Ook bij uw moeder heeft u niet geïnformeerd naar de reden waarom uw vader van oordeel is dat u uw leven in Irak nog steeds in gevaar is vanwege F. en u zodoende niet naar Irak mag terugkeren. Niettemin uw vader uw moeder niet van alles op de hoogte brengt, wist uw moeder u namelijk wel te vertellen dat uw vader op een dag het huis verlaten had met 1 miljoen Dinar en hij later zonder geld terugkeerde (CGVS p. 2, nr. 17). Uw verklaring dat u het eveneens naliet bij uw moeder te informeren omdat zij niet alles weet van uw vader (CGVS 2, p. 19), is bijgevolg niet afdoende ter verschoning van uw gebrek aan initiatief ter zake. Van iemand die zijn land

moet ontvluchten uit vrees voor zijn leven, mag minstens verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover beter te informeren, wat in casu niet het geval is.

Tot slot waren uw verklaringen op bepaalde punten onaannemelijk vaag. Zo verklaarde u dat F. u voor uw vertrek naar Syrië telefonisch met de dood begon te bedreigen. Hoe vaak u van hem dergelijke bedreigingen hebt ontvangen, kon u echter zelfs niet bij benadering zeggen (CGVS 1, p. 31). Ook hoe vaak u van hem dergelijke bedreigingen ontving in Syrië, wist u niet (CGVS 2, p. 14). Op dit punt werd bovendien ook een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo stelde u zowel bij de DVZ als tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat u in Syrië door A. werd opgebeld. Hij stelde u voor u in ruil voor geld bescherming te beiden (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS 1, p. 25). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS stelde u echter dat A. nooit telefonisch contact met u had opgenomen, ook niet toen u in Syrië zat (CGVS 2, p. 14-15). Deze verklaring is uiteraard in strijd met uw eerdere verklaringen. Toen u hierop attent werd gemaakt, argumenteerde u dat u nooit gezegd had dat A. u had opgebeld enkel dat hij in staat zou zijn dit te doen, maar dit niet gebeurd was alsook dat uw vriend Mohamed u gebeld had en verteld had dat A. in staat zou zijn zulks te doen (CGVS 2, p. 22). Deze verklaringen volstaan niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen aangezien u tot 2 maal toe aangaf dat A. u in Syrië wel degelijk had opgebeld. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

Omwille van bovenstaande vaststellingen volstaan de door u aangebrachte gegevens niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw problemen met F. te concluderen.

In het kader van uw asielaanvraag verwees u ook naar het lot van uw oom en neef, die in respectievelijk 2012 en 2006 vermoord werden (CGVS 1, p. 15). Uw neef zou in 2006 vermoord zijn door het Mehdileger omwille van religieuze motieven. Zijn moord kadert in het toen heersende sektarische geweld. Net als verschillende andere soennieten werd hij vermoord omwille van religieuze onverdraagzaamheid (CGVS 1, p. 15-17). Uw oom werd in 2012 doodgeschoten, vermoedelijk door een van de milities wegens sektarisch geweld (CGVS 1, p. 16). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de emotionele impact van deze gebeurtenissen en het leed dat ermee gepaard ging/gaat, maakte u niet aannemelijk hoe deze gebeurtenissen in uw hoofde aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Vooreerst zij erop gewezen dat uw neef vermoord werd in het kader van het toen heersende sektarische geweld. Ook uw oom werd om diezelfde reden in 2012 om het leven gebracht. Echter, naast de problemen met F., die u, zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd werd, niet aannemelijk maakte, haalde u geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van uw religie en/of familieband bij terugkeer naar Irak actueel iets te vrezen zou hebben. Zij er trouwens ook in dit verband op gewezen dat de door u ingeroepen vrees ter zake beoordeeld dient te worden ten aanzien van de regio van feitelijke herkomst. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt (cfr. supra) verkeert het Commissariaat-generaal echter in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging loopt omwille van het loutere feit dat u een soenniet bent.

Tot slot vermeldde u tevens dat een van uw andere ooms langs vaderszijde het hoofd is van uw clan, hij ooit genomineerd was voor de verkiezingen en hij in 2007 gearresteerd werd door de Amerikaanse troepen (CGVS 1, p. 12). U maakte echter niet aannemelijk hoe de positie en de voorma.ge politieke activiteiten van uw oom in uw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo zij er vooreerst op gewezen dat uw oom sinds 2007 zelf niet langer in Irak verblijft. Deze oom zou destijds door het Amerikaanse leger gearresteerd zijn, maar kwam na een half jaar terug vrij. Waarom hij gearresteerd werd, weet u echter niet (CGVS 1, p. 12). Hij verblijft sinds zijn vrijlating in het buitenland en keert slechts af en toe kortstondig naar Irak terug (CGVS 1, p. 12). Verder verklaarde u zelf nooit eerder problemen te hebben gekend omwille van deze oom, niettemin u wel bang bent eventueel problemen te krijgen (CGVS 1, p. 30). Ook in uw dichte familiekring heeft nooit iemand problemen gekend omwille van deze oom (CGVS 1, p. 30). U probeert u zelf bovendien ver weg te houden van geloof en politiek en de familieband met uw oom te verbergen (CGVS 1, p. 30). Zodoende maakte u niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege de positie van uw oom.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een foto van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort, een kopie van uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw moeder, vader, zus en 3 broers, een kopie van de woonkaart van uw vader, een foto van de overlijdensakte van uw oom en neef, een kopie van een volmacht, een kopie van een attest van ontheemding en ene kopie van een enveloppe) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De foto van de eerste pagina van uw paspoort, de kopie van uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs alsook de kopieën van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders broers en zus en de kopie van de woonkaart van uw vader bevatten louter informatie aangaande uw eigen identiteit en die van uw gezin, maar geen informatie aangaande de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland Irak. De foto's van de overlijdensaktes bevestigen het overlijden van uw neef en oom, maar bevatten geen informatie die wijst op een intentionele bedreiging van uw eigen leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Ook de door u neergelegde kopie van een volmacht bevat geen dergelijke informatie. Hieruit blijkt slechts dat u uw vader een volmacht heeft gegeven met betrekking tot een stuk grond waarvan u de eigenaar bent (CGVS 1, p.17). Uit de door u neergelegde kopie van het bewijs van ontheemding blijkt slechts dat u ooit in de provincie Al-Anbar was geregistreerd en u zich daarna in de provincie Bagdad hebt laten registreren. Dit document bevat echter enkel een uitreikingsdatum en geen enkele informatie over de periode waarin u in Al-Anbar geregistreerd zou zijn geweest; Dit document volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat u recent uit Al-Anbar afkomstig bent en meer concreet dat u tussen juni 2012 en 1 januari 2014 in Fallujah heeft verbleven, zoals u verklaarde. De kopie van de enveloppe ten slotte toont slechts aan dat u documenten uit Irak heeft ontvangen, wat hier niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Betreffende zijn verblijf in Fallujah merkt verzoeker op dat hij tijdens zijn gehoor telkenmale duidelijk heeft weergegeven dat hij een schatting van de data gaf. Hij stelt dat hij enigszins ondergedoken leefde in Fallujah uit vrees dat F.H. zijn terugkeer zou vernemen en hem zou opzoeken; hij hield zich uitsluitend bezig met zijn beroepsuitoefening en onthield zich van deelname aan het publieke leven. Om deze reden had hij weinig tijdsbesef en is het mogelijk dat hij zich enigszins heeft vergist omtrent de exacte data van de door hem meegedeelde gebeurtenissen in Fallujah, aldus verzoeker. Hij meent dat hij wel gedetailleerde verklaringen kon afleggen omtrent de gebeurtenissen, waarbij, uitgezonderd een

verschil in data van enkele dagen, hij op geen enkele onjuistheid werd betrappt. Hij wijst er ook op dat hij enorm zenuwachtig was voor en tijdens het gehoor, *“hetgeen ook begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties die ervan afhangen”*.

Vervolgens merkt verzoeker op dat hij over zijn problemen in Irak *“uren en dagen non-stop zou kunnen vertellen”*, hetgeen volgens hem betekent *“dat zelfs een interview van enkele uren slechts een beperkte weergave kan geven van de gebeurtenissen waar verzoekende partij mee geconfronteerd werd”*. Hij stelt dat zowel de interviewer als de geïnterviewde zich verplicht zien om een selectie te maken, waardoor altijd en onvermijdelijk een aantal gebeurtenissen onbesproken blijven of slechts zijdelings worden aangehaald. Verzoeker stelt dat *in casu “tijdens het ene interview de feiten ter sprake [kwamen], terwijl verzoekende partij tijdens het andere interview niet de kans had om over deze gebeurtenissen uitgebreid te vertellen omdat er werd gefocust op andere elementen”*. Voor zover er al sprake is van een inconsistentie is deze volgens hem in elk geval niet van aard om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Aangaande zijn problemen met F.H., stelt verzoeker dat zijn vader vreesde voor de veiligheid van zijn zoon, *“enerzijds ingegeven door hetgeen zijn oom en neef reeds overkomen was en anderzijds door de aanhoudende en toenemende spanningen tussen de verschillende religieuze groepen”*. Waar verweerder er een probleem van maakt dat verzoeker geen aanvullende informatie kan geven omtrent de reden van de bezorgdheid van zijn vader, noch omtrent de huidige dreiging, voert verzoeker aan dat verweerder hierbij uitgaat van westerse waarden en normen waarbij jongeren zelfstandig zijn en een eigen onderzoek kunnen voeren om zich een eigen mening te vormen. Hij stelt dat in het in zijn cultuur onaanvaardbaar is dat een jongere tegen zijn ouders ingaat en dat hij dus geen andere keuze had dan zich te gedragen naar het standpunt van zijn vader. Hij stelt wel degelijk vragen te hebben gesteld aan zijn vader daaromtrent, maar hij mocht hierop geen antwoord ontvangen. Ook zijn moeder werd onwetend gehouden omtrent de vrees van zijn vader en de eventuele regelingen die hij had getroffen, aldus verzoeker. Hij kan enkel vermoeden dat zijn vader dit bewust heeft gedaan *“teneinde te vermijden dat zijn moeder en hijzelf zich nog meer zorgen zouden maken, dan wel door de ‘vijand’ konden gedwongen worden informatie aan te leveren”*. Verder verwijst verzoeker naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette. Hij meent dat verweerder een aantal gegevens verkeerd heeft begrepen en/of geïnterpreteerd. Hij verwijst nogmaals *“naar zijn consistente verklaringen in de voorgaande procedure”*.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2, 3 en 5, eerste lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar hetgeen hierboven bij feitenrelaas reeds werd uiteengezet : bij een terugkeer zal hij – onafgezien van het gevaar dat in Irak nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem hebben met de overheid / sjiiitische milities die van de overheid vrij spel krijgen.”*

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij in de voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stellingen van het Commissariaat-Generaal dat de door verzoekende partij aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-Generaal aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.*

Verzoekende partij heeft de stellige indruk dat het Commissariaat-Generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt. Men kan zich daardoor de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn !

De verklaringen van verzoekende partij zijn dan ook geenszins ‘vaag en ongerijmd’ zoals het Commissariaat-Generaal voorhoudt.

Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, dan zou nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoekende partij zijn besloten.

Dat een dergelijk onderzoek eveneens had kunnen bevestigen wat er met verzoekende partij werkelijk was gebeurd en dat hij nog steeds alle redenen had en heeft om te geloven in het feit dat er gevaar bestaat dat de regels zoals vervat in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 aldaar geschonden werden en worden."

2.1.1.4. In wat zich aandient als een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"De weigering van het Commissariaat-Generaal om het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoekende partij is geheel onbegrijpelijk en rijmt geenszins met de veiligheidssituatie in Irak.

Volgende zaken dienen opgemerkt te worden aangaande de situatie in Irak:

- *Verslechtering van de situatie sedert het voorjaar van 2013 ;*
- *Verdere escalatie sinds juni 2014 ;*
- *UNHCR besluit dat de meest personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde ;*
- *CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is ;*
- *Geweld neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds, waarvan het gros toe te schrijven is aan de Islamitische Staat die burgers tot doelwit hebben ;*
- *Het offensief van IS heeft tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid, die – samen met criminele bendes – voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden en waarbij vooral soennitische burgers een groter risico lopen om hun slachtoffer te worden ;*
- *Het geweld in de provincie Bagdad eist maandelijks honderden doden en gewonden op.*

Desondanks besluit het Commissariaat-Generaal zonder enige verdere verduidelijking als volgt:

[...]

Het Commissariaat-Generaal verklaart geenszins waarom zij tot deze conclusie komt!

Daarenboven gaat het Commissariaat-Generaal met haar argument (dat zij moet kijken naar de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker) voorbij aan het normdoel van de subsidiaire bescherming.

Bij asiel dient inderdaad de persoonlijke situatie van de asielzoeker geëvalueerd te worden en diens persoonlijk risico om omwille van zijn eigen identiteit (geslacht, geloof, afkomst, seksualiteit,...). Bij de subsidiaire bescherming dient er echter naar de algemene situatie gekeken te worden!

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij wel degelijk vermeld heeft op welke plaatsen hij opeenvolgend verbleven is, zodat het Commissariaat-Generaal bezwaarlijk kan voorhouden dat verzoekende partij hieromtrent geen duidelijkheid zou geschept hebben.

*Tot slot legt het Commissariaat-Generaal hierbij het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken, dat de situatie net als **uiterst onveilig** beschrijft (zie supra), zonder meer naast zich neer te leggen.*

Het reisadvies van het Ministerie luidt immers als volgt:

[...]

Hieruit blijkt dat de situatie in geheel Irak zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt, kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar Irak zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij omwille van problemen met zijn vroegere klasgenoot F.H. die zich heeft aangesloten bij het Mehdileger, naar Syrië werd gestuurd door zijn vader. Zijn oom en neef zouden zijn omgekomen bij sektarisch geweld. In 2012 keerde hij terug naar Irak, maar omwille van de problemen met F.H. kon hij zich niet in Bagdad vestigen maar vestigde hij zich in Fallujah, waar hij tot 1 januari 2014 verbleef, alvorens na een verblijf van anderhalf jaar in Turkije naar België te komen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Fallujah van juni 2012 tot 1 januari 2014 gelet op (a) het feit dat zijn verklaringen over de inval van IS in Fallujah, die de reden van zijn vertrek zou uitmaken, niet overeenstemmen met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, (b) het feit dat zijn verklaringen over de arrestatie van een parlements lid, dat tot onlusten tussen de bevolking en het Iraakse leger aanleiding gaf, tegenstrijdig zijn, (c) zijn bewering dat er in 2013 in Fallujah geen incidenten hebben plaatsgevonden, hetgeen wordt tegengesproken door de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, (d) zijn verklaring dat hij zich reeds acht jaar buiten Irak zou bevinden, (ii) zijn verklaringen over de problemen met F.H. louter speculatief zijn, (iii) het feit dat hij niet meer heeft geïnformeerd naar de evolutie van zijn problemen sinds zijn vertrek uit zijn beweerde land van herkomst getuigt van een gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen asielmotieven, (iv) zijn verklaringen over de bedreigingen vanwege F.H. verder onaannemelijk vaag en tegenstrijdig zijn, (v) er geen enkel element voorhanden is dat hij omwille van zijn religie of zijn familiale band met zijn vermoorde neef en oom bij terugkeer naar Irak actueel iets te vrezen zou hebben, (vi) hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoogde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege de positie van zijn andere oom langs vaderszijde, en (vii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker opmerkt dat hij tijdens zijn gehoor telkenmale heeft duidelijk gemaakt dat hij een schatting maakte van de gegeven data, dient vastgesteld dat dit geenszins blijkt uit de gehoorverslagen in het administratief dossier. Slechts met betrekking tot zijn vertrek uit Syrië verklaarde verzoeker zich niet precies te herinneren wanneer hij juist in 2012 vertrok, enkel dat hij denkt dat het zomer was (gehoorverslag CGVS 22 april 2016 (hierna: gehoor II), p. 5). Waar hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij *"enigszins ondergedoken"* leefde in Fallujah, dient vastgesteld dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat hij in Fallujah een normaal leven leidde en er geen problemen kende (gehoor II, p. 7). Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots stelt dat hij in Fallujah ondergedoken zou hebben geleefd, is geheel onverenigbaar met zijn eerdere verklaringen op het CGVS en doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verblijf in Fallujah. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing niet enkel terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn vertrek uit Fallujah op 1 januari 2014 omwille van het feit dat IS er dan reeds een week de controle had, niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat IS pas op 3 of 4 januari 2014 de controle over Fallujah verwierf, maar eveneens dat verzoekers verklaringen over de arrestatie van een parlements lid, dat in Fallujah tot een clash tussen de lokale bevolking en het Iraakse leger leidde, niet consistent zijn. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het niet aannemelijk is dat, indien verzoeker werkelijk van juni 2012 tot 1 januari 2014 in Fallujah zou hebben gewoond, hij verklaart dat er zich in 2013 in Fallujah geen incidenten voordeden, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er zich wel degelijk verschillende incidenten voordeden in deze periode. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn

verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker aanvoert dat de tijdsduur van de verschillende interviews die hij onderging, te beperkt was om de verschillende gebeurtenissen uitgebreid uiteen te zetten, komt verzoeker niet verder dan een gratuite en blote bewering. Immers, verzoeker werd, na een eerste kort interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, tweemaal gehoord op het CGVS. Het eerste gehoor duurde bijna 3,5 uur, terwijl het tweede gehoor bijna drie uur en een kwartier duurde (administratief dossier, stukken 5 en 9). Verzoeker werd in het totaal dus bijna zeven uur gehoord door het CGVS. Geenszins kan dit *in casu* worden beschouwd als een beperkt tijdsbestek. Dit klemt des te meer daar verzoeker op de uitdrukkelijke vraag op het einde van zijn eerste gehoor op het CGVS of hij nu wél alle redenen en problemen in detail heeft kunnen vertellen die hem zijn land van herkomst deden verlaten en hem verhinderen ernaar terug te keren, bevestigend antwoordde (gehoorverslag CGVS 9 februari 2016 (hierna: gehoor I), p. 33). Ook op het einde van zijn tweede gehoor op het CGVS bevestigde verzoeker dat hij alles heeft kunnen vertellen (gehoor II, p. 23). Evenmin maakte zijn advocaat tijdens één van de gehoren een opmerking met betrekking tot de te korte duur van het gehoor of het feit dat niet alle elementen werden aangehaald. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift geheel nalaat ook maar enigszins *in concreto* uiteen te zetten welke elementen volgens hem niet of onvoldoende aan bod kwamen tijdens de gehoren en die volgens hem van doorslaggevend belang zijn voor een correcte beoordeling van zijn asielaanvraag. Overigens dient vastgesteld dat de in de bestreden beslissing opgeworpen inconsistenties in verzoekers verklaringen, in tegenstelling met wat verzoeker beweert in onderhavig verzoekschrift, wel degelijk de kern raken van zijn asielrelaas.

Terecht komt verweerder tot het besluit dat verzoeker geen zicht biedt op zijn recente verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en bijgevolg niet aantoon een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat verweerder uitgaat van westerse waarden en normen waar hij aan verzoeker verwijt dat hij zich niet heeft trachten te informeren en dat het in zijn cultuur voor jongeren niet mogelijk is om een eigen mening te vormen en tegen de ouders in te gaan, dient erop gewezen dat verzoeker geenszins aantoon dat het voor hem *in concreto* onmogelijk was om zich te informeren met betrekking tot de evolutie van zijn voorgehouden problemen sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Het louter opwerpen van een niet-gestaafde bewering dat jongeren in zijn cultuur geen eigen mening kunnen vormen en niet kunnen ingaan tegen hun ouders, betekent op zich niet dat hij geen vragen kan stellen teneinde de verdere evolutie van zijn problemen te kennen. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker evenmin informatie trachtte te verzamelen via zijn vriend M. met wie hij nog contact heeft, die ook bevriend is met F.H. en A. en die hem in het verleden reeds informeerde. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Waar verzoeker stelt dat verweerder een aantal gegevens duidelijk verkeerd heeft begrepen en/of geïnterpreteerd, laat hij opnieuw na *in concreto* te duiden welke gegevens verweerder volgens hem niet of verkeerd heeft begrepen en/of geïnterpreteerd, noch wat volgens hem dan wel de juiste interpretatie zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat verweerder “*de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt*”, brengt hij opnieuw geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. In zoverre verzoeker aanhaalt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dient opgemerkt dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar

de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tenslotte dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing, die dan ook als vaststaand worden beschouwd:

“Tot slot waren uw verklaringen op bepaalde punten onaannemelijk vaag. Zo verklaarde u dat F. u voor uw vertrek naar Syrië telefonisch met de dood begon te bedreigen. Hoe vaak u van hem dergelijke bedreigingen hebt ontvangen, kon u echter zelfs niet bij benadering zeggen (CGVS 1, p. 31). Ook hoe vaak u van hem dergelijke bedreigingen ontving in Syrië, wist u niet (CGVS 2, p. 14). Op dit punt werd bovendien ook een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld. Zo stelde u zowel bij de DVZ als tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat u in Syrië door A. werd opgebeld. Hij stelde u voor u in ruil voor geld bescherming te beiden (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS 1, p. 25). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS stelde u echter dat A. nooit telefonisch contact met u had opgenomen, ook niet toen u in Syrië zat (CGVS 2, p. 14-15). Deze verklaring is uiteraard in strijd met uw eerdere verklaringen. Toen u hierop attent werd gemaakt, argumenteerde u dat u nooit gezegd had dat A. u had opgebeld enkel dat hij in staat zou zijn dit te doen, maar dit niet gebeurd was alsook dat uw vriend Mohamed u gebeld had en verteld had dat A. in staat zou zijn zulks te doen (CGVS 2, p. 22). Deze verklaringen volstaan niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen aangezien u tot 2 maal toe aangaf dat A. u in Syrië wel degelijk had opgebeld. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

Omwille van bovenstaande vaststellingen volstaan de door u aangebrachte gegevens niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw problemen met F. te concluderen.

In het kader van uw asielaanvraag verwees u ook naar het lot van uw oom en neef, die in respectievelijk 2012 en 2006 vermoord werden (CGVS 1, p. 15). Uw neef zou in 2006 vermoord zijn door het Mehdileger omwille van religieuze motieven. Zijn moord kadert in het toen heersende sektarische geweld. Net als verschillende andere soennieten werd hij vermoord omwille van religieuze onverdraagzaamheid (CGVS 1, p. 15-17). Uw oom werd in 2012 doodgeschoten, vermoedelijk door een van de milities wegens sektarisch geweld (CGVS 1, p. 16). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de emotionele impact van deze gebeurtenissen en het leed dat ermee gepaard ging/gaat, maakte u niet aannemelijk hoe deze gebeurtenissen in uw hoofde aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Vooreerst zij erop gewezen dat uw neef vermoord werd in het kader van het toen heersende sektarische geweld. Ook uw oom werd om diezelfde reden in 2012 om het leven gebracht. Echter, naast de problemen met F., die u, zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd werd, niet aannemelijk maakte, haalde u geen enkel element aan waaruit blijkt dat u omwille van uw religie en/of familieband bij terugkeer naar Irak actueel iets te vrezen zou hebben. Zij er trouwens ook in dit verband op gewezen dat de door u ingeroepen vrees ter zake beoordeeld dient te worden ten aanzien van de regio van feitelijke herkomst. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt (cfr. supra) verkeert het Commissariaat-generaal echter in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging loopt omwille van het loutere feit dat u een soenniet bent.

Tot slot vermeldde u tevens dat een van uw andere ooms langs vaderszijde het hoofd is van uw clan, hij ooit genomineerd was voor de verkiezingen en hij in 2007 gearresteerd werd door de Amerikaanse troepen (CGVS 1, p. 12). U maakte echter niet aannemelijk hoe de positie en de voorma.ge politieke activiteiten van uw oom in uw hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo zij er vooreerst op gewezen dat uw oom sinds 2007 zelf niet langer in Irak verblijft. Deze oom zou destijds door het Amerikaanse leger gearresteerd zijn, maar kwam na een half jaar terug vrij. Waarom hij gearresteerd werd, weet u echter niet (CGVS 1, p. 12). Hij verblijft sinds zijn vrijlating in het buitenland en keert slechts af en toe kortstondig naar Irak terug (CGVS 1, p. 12). Verder verklaarde u zelf nooit eerder problemen te hebben gekend omwille van deze oom, niettemin u wel bang bent eventueel problemen te krijgen (CGVS 1, p. 30). Ook in uw dichte familiekring heeft nooit iemand problemen gekend omwille van deze oom (CGVS 1, p. 30). U probeert u zelf bovendien ver weg te houden van geloof en politiek en de familieband met uw oom te verbergen (CGVS 1, p. 30). Zodoende maakte u niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege de positie van uw oom.

[...]

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een foto van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort, een kopie van uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een

kopie van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw moeder, vader, zus en 3 broers, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een foto van de overlijdensakte van uw oom en neef, een kopie van een volmacht, een kopie van een attest van ontheemding en ene kopie van een enveloppe) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De foto van de eerste pagina van uw paspoort, de kopie van uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs alsook de kopieën van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders broers en zus en de kopie van de woonstkaart van uw vader bevatten louter informatie aangaande uw eigen identiteit en die van uw gezin, maar geen informatie aangaande de door u ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland Irak. De foto's van de overlijdensaktes bevestigen het overlijden van uw neef en oom, maar bevatten geen informatie die wijst op een intentionele bedreiging van uw eigen leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Ook de door u neergelegde kopie van een volmacht bevat geen dergelijke informatie. Hieruit blijkt slechts dat u uw vader een volmacht heeft gegeven met betrekking tot een stuk grond waarvan u de eigenaar bent (CGVS 1, p.17). Uit de door u neergelegde kopie van het bewijs van ontheemding blijkt slechts dat u ooit in de provincie Al-Anbar was geregistreerd en u zich daarna in de provincie Bagdad hebt laten registreren. Dit document bevat echter enkel een uitreikingsdatum en geen enkele informatie over de periode waarin u in Al-Anbar geregistreerd zou zijn geweest; Dit document volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat u recent uit Al-Anbar afkomstig bent en meer concreet dat u tussen juni 2012 en 1 januari 2014 in Fallujah heeft verbleven, zoals u verklaarde. De kopie van de enveloppe ten slotte toont slechts aan dat u documenten uit Irak heeft ontvangen, wat hier niet betwist wordt."

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Irakezen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Irak zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst in Fallujah heeft verbleven, noch in een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Irak in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst

maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER